

всякадѣ ся прие отъ Протестанты-тѣ като тѣхенъ избавитель. Сега царь-тъ испроводи страшный-тъ *Валленштайнъ* противъ него, и слѣдъ дълго ба-веніе на 19 Ноемврія 1632 станж битвж на по-ле-то при Лютценъ. Въ врѣме-то на утрѣшнж-тж мъглж *Густафъ - Адолфъ* съ цѣло-то си войн-ство вършеше едно богослуженіе на открыто-то по-ле. Всичка-та войска пѣеше еднж отъ Лютеровы-тѣ пѣсни: «Богъ нашъ е силна твърдина —.» Слѣдъ неж другж: «Богъ нашъ да ни е мило-стивъ —.» Малко врѣме прѣди влѣзваніе-то въ бой, краль-тъ заповѣда на придворный проповѣдникъ да пѣжтъ пѣснь-тж: «Не ся отчайвай мало ста-до —,» глась-тъ на кож-то свиреше военна-та музика прѣдъ цѣлый полкъ, тогава краль-тъ въз-сѣднж коня си съ думы-тѣ: «Сега ще почнемъ! Да благоволи Богъ, да ни помогне да ся бориме днесъ за славж-тж на Негово-то име.» Това е было чась-тъ по 3 сутринна-та. Два часа слѣдъ това уда-ри го едно ядро (крушюмъ), и той умирающъ па-днжлъ отъ коня, нъ смърть-та му бѣше за вой-скж-тж му водитель кѣмъ побѣдж, и неприятели-тѣ бѣхж принудени да ся оттеглятъ отъ бойно-то поле.

Но само 16 години слѣдъ това (24 Ок-томврій 1648) заключи ся въ Мюнстеръ *Вест-фалскый миръ*, въ кой-то ся издѣйствовало пълна свобода на вѣрж-тж за Протестанты-тѣ. Но какъ опустошенна ся глѣдаше цѣлж Германіж слѣдъ тжзи тридесято-годишнж войнж! Въобщѣ